

Thing, der nu ere alle Medlemmer tilstrækkelig bekendte og maaskee af mig tør betragtes som en Heelhed.

Den høitærede Konseilspræsident erklærede her overeensstemmende med, hvad han erklærede i det andet Thing, at Regjeringens Standpunkt var de saakaldte Overeenskomster af 1851 og 1852. Han angav ikke nøiere deres Natur og Indhold, uden forsaavidt han antydede, at de indeholdt saavel Forpligtelser som Rettigheder, og at Regjeringen naturligtvis vilde opretholde dem i begge Henseender, samt forsaavidt som han tilføiede, at den nuværende Tilstand i Danmark ikke var ganske stemmende med de saakaldte Overeenskomster. Da nu disse saakaldte Overeenskomster ere 12 Aar gamle, saa tør jeg maaskee antage, at de ikke ere alle de ærede Medlemmer i frist Minde, og at det altsaa, da Regjeringen har taget sit Standpunkt i dem, ikke vil være ganske unyttigt at dvæle et Øieblik ved deres Natur og Indhold. „Overeenskomst“ er et ganske uegentligt og urigtigt Navn for de Aktstykker, til hvilke den høitærede Minister har sigtet. Det er ikke udførligt affhandlede og nøie formulerede Bestemmelser, som ere vedtagne af to eller flere Staters dertil befuldmægtigede Repræsentanter og bagefter undersøgte og ratificerede af deres Regjeringer, og som altsaa maae være bindende for alle de kontraherende Parter, saalænge indtil de udtrykkelig opsiges dem. Saa-danne Overeenskomster af 1851 og 52 eksistere ikke; det, hvortil den høitærede Minister har sigtet, er en Brevvejel, som er ført mellem den danske Udenrigsminister, Geheimeraad Bluhme, og den keiserlige østerrigiske Udenrigsminister, Grev Schwarzenberg, og den preussiske Udenrigsminister, Baron Manteuffel, og hvori Hans Majestæt Kongen af Danmark gennem sin Minister har givet sine Forbundsfaeller Oplysninger om de Hensigter, han dengang havde med sine Landes Administration og Indretning, altsaa Oplysninger om Kongens Hensigter. Disse Oplysninger have den preussiske og østerrigiske Regjering bifaldt, de have forklaret, hvorledes de forstode dem, Kongen af Danmark har erkjendt denne Forstaaelse som rigtig, og i Tilid til disse Oplysninger have de nævnte to Magter indstillet til det tydske Forbund at ra-

tificere Fredslutningen imellem Preussen og Danmark af 2den Juli 1850, samt at ansee Rundgjørelsen af 28de Januar 1852 for en endelig Afgjørelse af Danmarks Mellemværende med Tydskland, forsaavidt vedkommer Holsteen og Lauenborg. Det er altsaa, som sagt, ikke Traktater, der foreligge; det er foreløbige Forhandlinger, eller i det Høieste Præliminærier til en Fred. De have deres store Betydning, naar det gjælder om en Fortolkning af denne Freds Bestemmelser, men de have ikke nogen absolut og varig bindende Karakter for de Magter, der have ført denne Brevvejel. Dette troer jeg ogsaa udtrykkelig er erkjendt i selve Brevvejelen. Det er saaledes i den østerrigiske Depesche af 26de December 1851 erkjendt, at den af Hans Majestæt Kongen af Danmark under 7de September 1847 for den tydske Forbundsdag afgivne Erklæring om en Hensigt, han da havde, en negativ Hensigt, nemlig den, ikke at forandre Noget i Hertugdømmernes Forbindelse, nu ikke er forpligtende for Kongen af Danmark; men, tilføier den, Kongen af Danmark vilde dog ikke have været berettiget til, umiddelbart derefter, at handle imod den, da denne Erklæring var af selvsamme Natur som de Erklæringer, der bleve afgivne ved denne Brevvejel; altsaa troer jeg, at man deraf kan slutte, at den østerrigiske Regjering i det Mindste ikke har anseet Kongen af Danmark forpligtet til enhver Tid — indtil Aftalen udtrykkelig ophævedes — ved de i denne Brevvejling udtalte Hensigter. Endvidere hedder det i det selvsamme Bilag, at de Oplysninger, som Kongen anstaae sig sine Forbundsfaeller skyldig, ikke vilde gjøre det allermindeste Indgreb i hans Souverænitæt; men dersom disse Oplysninger vare absolut bindende for ham, dersom de vare bindende for den danske Krone til alle Tider, var der jo forsaavidt skeet en Indskrænkning i Kongens Souverænitæt. Endelig indrømmes det i det samme Bilag, at Kongens Hensigt at tilbeibringe en Fællessforfatning gennem Forhandlinger med Hertugdømmernes Provinzialstænder kunde støde paa Vanskeligheder og maaskee umuliggjøres; men deraf følger altsaa, at, hvis det ikke lykkedes Kongen at udføre denne sin Hensigt, netop fordi disse Vanskeligheder indtraadte, kunde han ikke til evig Tid være